

Ένας «αλλογενής» πνευματικός μας οδηγός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κυριακή ΙΒ Λουκά

Θάυμα θεραπείας των δέκα λεπρών. Λκ 17:12-19

Η ευαγγελική περικοπή της περιγραφής του θαύματος της θεραπείας των δέκα λεπρών παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον με ποικίλες εθνικές, θρησκευτικές και εθνικές διαστάσεις. Θα προδιαθέσουμε ήδη από την αρχή δίδοντας τον τίτλο: Ένας «αλλογενής» μπορεί να μας διδάξει πολλά και σημαντικά πράγματα.

Η σκηνή των δέκα λεπρών που στάθηκαν από μακριά και καλούσαν σε βοήθεια τον Χριστό έχει τις δικές της ιστορικές συσχετίσεις. Σύμφωνα με τις πρακτικές της εποχής, οι προσβαλλόμενοι από την ασθένεια της λέπρας, μετά από κάποια πολλές φορές πρόχειρη διάγνωση, τους επιβαλλόταν να μένουν εκτός κατοικημένων περιοχών. Οι λόγοι ήσαν ποικίλοι. Ο πρώτος πρακτικός λόγος ήταν προληπτικός για τον περιορισμό της μεταδόσεως της ασθένειας. Ο δεύτερος λόγος ήταν θρησκευτικός. Η λέπρα, όπως και οποιαδήποτε χρόνια ασθένεια εθεωρείτο ότι αποτελούσε τιμωρία από τον Θεό ένεκα κάποιας αμαρτίας. Σε συσχετισμό με αυτή

την πεποίθηση, υπήρχε και μία τρίτη αιτία της απομονώσεως των λεπρών. Επειδή τους θεωρούσαν μολυσμένους, δεν θα έπρεπε να έλθουν σε επαφή με άλλους ανθρώπους, όχι μόνο για να μη μεταδοθεί η ασθένεια, αλλά και για να μη μολυνθούν όσοι τυχόν θα έρχονταν σε επαφή μαζί τους. Διαφορετικά θα έπρεπε να γίνουν τελετές καθαρμών για να μπορούν να εισέλθουν στο Ναό.

Είναι ενδιαφέρον να αναφερθούμε στη σύνθεση της ομάδας των δέκα λεπρών. Από ότι φαίνεται από τη διήγηση, ένας μόνο από τους δέκα δεν ήταν Ιουδαίος, αλλά Σαμαρείτης. Είναι γνωστό από τις πολλές αναφορές που γίνονται στην Καινή Διαθήκη, αλλά και από την ιστορία, ότι οι Σαμαρείτες, οι οποίοι για λόγους ιστορικούς, δηλαδή τον χωρισμό του Ισραήλ σε Βόρειο και Νότιο βασίλειο, είχαν χωρισθεί από τον Ιουδαϊκό λαό, εφαρμόζοντας συγχρόνως και δικό τους τόπο και τρόπο λατρείας του Θεού. Έτσι, κρίθηκαν ως «αιρετικοί» και δημιουργήθηκε εθνική και θρησκευτική έχθρα μεταξύ Ιουδαίων και Σαμαρειτών. «Ου γαρ συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις» (Ιω. 4:9β), σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, με αφορμή τη συνομιλία του Χριστού με τη Σαμαρείτιδα γυναίκα στο πηγάδι του Ιακώβ.

Η ασθένεια είχε καταργήσει τις θρησκευτικές και εθνικές διαφορές. Μπορούμε να μιλήσουμε και παραβολικά, λέγοντας ότι η μη κατοικημένη περιοχή μέσα στο φυσικό ζεστό και σχεδόν έρημο περιβάλλον της Μέσης Ανατολής, με τον καυτό ήλιο, ήταν ο χώρος της ενότητας των δισταμένων μεταξύ τους Ιουδαίων και Σαμαρειτών, γιατί εκεί δεν λειτουργούσαν ούτε τα εθνικά ούτε τα θρησκευτικά σύμβολα, ούτε η εθνική και θρησκευτική δομή των κοινωνιών. Υπήρχε μία άλλου είδους κοινωνία. Εκεί βρισκόταν ο άνθρωπος ενώπιος ενώπιω με την πραγματικότητα της ανθρώπινης ύπαρξης, εκτεθειμένης στην ασθένεια και στον θάνατο.

Ο Ιησούς Χριστός, στη συγκεκριμένη περίπτωση, βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ των λεπρών και της δομημένης θρησκευτικά και εθνικά κοινωνίας, πάνω από τα εθνικά και θρησκευτικά σύμβολα. Θέτει υπό κρίση τη δομή αυτή, που δημιουργεί εθνικές και θρησκευτικές αντιπαραθέσεις, δημιουργεί αποκλεισμούς και δυστυχία σε πολλούς.

Οι δέκα αυτοί ασθενείς, που έζησαν, όπως αφήνεται να νοηθεί από τη διήγηση, για πολύ καιρό μαζί, τώρα, μετά τη θεραπεία τους χωρίζουν και δεν ενδιαφέρονται ο ένας για τον άλλο. Είτε ενεργούν ατομικά, είτε υποτάσσονται και πάλιν στο σύστημα που τους βολεύει.

Ο Χριστός παραμένει σταθερός, η σταθερότητα δεν εννοείται τοπικά, αλλά τροπικά, και με το μήνυμά του αναμένει την αντίδραση και τη συμπεριφορά αυτών

που θεραπεύθηκαν από τη λέπρα και απέβαλαν τον κοινωνικό και θρησκευτικό στιγματισμό. Διαπιστώνεται, εν τούτοις, ότι μόνο ένας από τους δέκα, ο «αλλογενής» Σαμαρείτης, κατάλαβε αυτό το μήνυμα και επέστρεψε πίσω στον Χριστό για να του εκφράσει την ευχαριστία και την ευγνωμοσύνη του.

Από τη διήγηση αυτή, που μπορεί να μας φαίνεται εκ πρώτης όψεως μία πολύ πεζή διήγηση ενός από τα πολλά θαύματα του Χριστού, υπάρχουν ισχυρά δεδομένα. Αυτός ο «αλλογενής» μπορεί να μας διδάξει πολλά πράγματα, σύμφωνα και με την παρατήρηση του ίδιου του Χριστού.

Μπορεί, εν πρώτοις να μας διδάξει τι σημαίνει η πίστη στον Θεό. Είναι η πίστη που σκεπάζει τον άνθρωπο στις αδυναμίες της ανθρώπινης ύπαρξης του. Μπορεί να είναι η παρηγοριά της ασθένειας, η ελπίδα ενώπιον του θανάτου, η ελευθερία της ύπαρξης του ανθρώπου.

Μπορεί ο «αλλογενής» να μας διδάξει τι σημαίνει ευγνωμοσύνη απέναντι στην αγάπη του Θεού, ο οποίος έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να προσφέρει τη λύτρωση και τη σωτηρία. Μπορεί να μας διδάξει για την αγάπη που οφείλουμε να έχουμε για όλους τους συνανθρώπους μας.

Μπορεί, όντως, ο οποιοσδήποτε «αλλογενής» να μας διδάξει να μη λαμβάνουμε υπ' όψη τις μικρότητες, την κακία, τον αποκλεισμό που πολλές φορές επιχειρούμε εναντίον των συνανθρώπων μας επειδή δεν ανήκουν στην οικογένεια μας, στο έθνος μας, στην κοινωνία μας, στον πολιτισμό μας, γιατί αφήνουμε να λειτουργήσουν οι εθνικιστικές και αρρωστημένες θρησκευτικές αντιλήψεις μας, τα οικονομικά συμφέροντα και πολλά άλλα, γιατί πιστεύουμε ότι εμείς είμαστε οι καλύτεροι.

Δεν χρειάζεται να έχουμε τη σωματική λέπρα σήμερα. Άλλωστε, η ασθένεια αυτή με την πρόοδο της ιατρικής επιστήμης, μας είναι σχεδόν άγνωστη και πιθανό να την γνωρίζουμε μέσα από τα βιβλία εγκυκλοπαιδικά. Όμως, πρέπει να αποβάλουμε από τις ψυχές μας εκείνα τα μελανά στοιχεία που είναι αντίθετα προς την αγάπη που ο Θεός μας καλεί να δείξουμε χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς, σε όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους. «Γίνεσθε οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστίν».

του Μητροπολίτη Κωνσταντίας και Αμμοχώστου κ. Βασιλείου

Πηγή: churchofcyprus.org.cy